

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 34.

V četrtek 19. velikiga serpana 1852.

Tečaj V.

Marija uzor lepote *).

Leja res je luč danice
Na modrini nebeza,
Ko z bliščečim svojim svitom
Mej sestrice privesla.

Mila lune je svetloba
Ko poljubi jo nebo,
Da pobéli s čistim sjanjem
Tonujočo v san zemljó.

Veličaven in mogočen
Dneva kralja je obraz,
Ko se iz za gor vzdvigava
In poljublja zore pas:

Lepši, lepši pa Marija,
Mati je Gospodova,
Nadi vse, kar nas obdaja
V lépim svetu lépiga.

Od danice, lune, solnca
Jasniši je nje tko —
Jutranjo, večerno zarjo
Ona premeni v tamo.

O, z ničimur se ne more
Nje lepota ličiti; —
Ona sama vzor edini
Vsih uzorov nam žari.

S—n **).

Duhovne vaje v Slivnici na Štajarskim.

Na izhodnojužni strani Pohorja se razprostira veliko polje, katero seže tje do starodavniga Ptuja. Na tem polju, blizu podnožja Pohorskiga kraj ceste iz Maribora proti Slovenobistrici, starinska cerkev Matere Božje v Slivnici svoj visok zvonik v višino moli. Cerkev ta je že stala 932. leta vsled starih listin, za kar ne morem porok biti; toliko pa gotovo beremo, de je 1341. leta imela župnika (fajmoštra) z imenom Patrica Blajburškiga. Cerkev je že globoko v zemlji, kar njeno starodavnost naznanuje. Slivniški grad pa, kateri leži čisto na podnožju Pohorja, je sozidal 1492. leta Štefan Oroslav Kolonički. Oblastnik tega grada je sedaj grof Milivoj Brandeis, eden nar glasovitejih

in nar bolj učenih bogoslovcov svetniga stana v Avstrii. Na želje in stroške tega pobožniga gospoda v sporazumljenju z gosp. župnikom so bile v zveličanje vernih obhajane duhovne vaje ali mision od 4. do 12. maliga serpana. Préden pa zamorem te svete vaje popisovati, potrebno spoznam, na nekatere okolnosti opomniti. Slivniška duhovnija (fara) je po svoji legi dosti obširna, in ima okoli 3500 duš, nekaj po Pohorju, nekaj po polju naseljenih. Narod govori lépo narečje, ako ravno je že znatno število tujih besed primešanih zavoljo bližine Maribora. — Te ljudske svete vaje so oskerbovali trije častiti Očetje iz družbe presvetiga Odršenika. Imeli so 19 duhovnih govorov ali pridig in verh tega še podučevanje vsaciga stana posebej. Med temi tremi gospodi je bil eden Čeh, kateri je slovensko tako gladko in slovniško pravilno govoril, de ga nič ni ovadilo Čehoslavena. Izpovedniki so prišli s sveto gorljivostjo do duš svojih bratov iz različnih krajev; med vsimi izpovedniki naj večji zasluženje imata dva Franciškana iz Gradca, častita O. Celestin in Bruno, obadva rojena Slovenca, ki sta skoz celo osmino vsak dan od rana do mraka izpovedvala. Bog njima plati. Tudi trije častiti gospodje iz sosedne Labudske škofije so nam marljivo vsaki dan pomagali, na kolikor so okolnosti dopustile, tako tudi vsi naši sosédni gospodje, katerim vsim se očitno zahvalimo. Duhovnikov je bilo do 20 na dan počez; bilo jih je pa tudi 6 do 7000 obhajanih, in mnogi zmed njih so bili z daljnih krajev peršli.

4. maliga serpana popoldne ob petih so se pripeljali gg. misionarji, ki smo jih slovesno sprejeli in v prohodu (procesii) peljali gredé za sv. križem v duhovniško cerkvo, komaj pridši pred darilnik (altar) zavoljo velike množice ljudstva. Gosp. župnik so z navdihom zapéli: „Pridi sveti duh!“ Izmolivši shodno molitvo in blagoslovivši ljudstvo s sv. Rešnjim Telesam, so s krepkimi besedami nagovorili pričujoče skazavši jim iz daljnih krajev pridše gg. misionarje. Za tem so se obrnili k visokočastitim duhovnim očetam misionarjem, rekoč: Vi, gospodje! ste prišli sedaj iz čiste ljubezni in gorečnosti moje podložne ovce osrečit, jih pomagat k njih Stvarniku zaverniti; zato vam, častiti gospodje! odkritoserčno velim: žetva je velika, zato si serpe svoje ojstro nabrusite, de bodete čisto žéli! Potem so jim dali oblast čez svoje ovce s podeljenjem razpela (britke martre) voditelju misiona, kateri, ga vzevši z vso ponižnostjo je šel z njim na propovednico ali prižnico, ter jél ves vnet množici govoriti od poména njih prihoda, od namena duhovnih vaj in od neizrečeno

*.) Uzor ali vzor, v kar naj se vse ozéra, tedaj naj popolnisi izgled kake dobre reči ali lastnosti.

**.) Vaša pervénka je pesniška.

obilniga sadu misiona po Nemskim v preteklih létih, poslednjič priporočivši sebe in ljudstvo pomoči in varstvu blažene device Marije je sklenil govor. Na to so bile litanie z dvema blagoslovama, in dokončano je bilo opravilo perviga dneva. Ob osmih zvečer se je zvonilo in nadalje vsaki večer skoz celo osmino z velikim zvonam, de bi ljudstvo molilo za spreobrnjenje grešnikov. — V pondeljik je ob sedmih zvečer govoril medotočni govornik g. R. od namena in konca človekoviga z neizrečenim uspeham; obilno so spokorne solze tekle po licih poslušavcov. Ob desetih je govoril drugi misionar od pokore ko edine deske resitve. Popoldne je sledelo podučevanje otrok počemsi od 7. do 14. leta, po dokončanim nauku so se podali lepo pripravljene k spovednicam, ob štirih je bil razlagan kronice (roženkranca) veseli del; potlej je bila pridiga od smertniga greha ne brez velike koristi. — V torek ob sedmih je bilo pridigano od desetih zapoved božjih ko ogledala izpraševanja vesti; tačas so se mali pripravljali k svetimu obhajilu zvanaj cerkve pred podobo Device Marije, in se zatem redama podali v cerkev; bilo jih je okoli 400. Pred obhajanjem so prižgali svečice in so bili še enkrat opomnjeni, de zdaj bodo prejeli praviga živiga Boga. Nagovor pred in po svetim obhajilu je bil tako ginljiv, de se je vsim pričujočim serce topilo. Poslednjič so bili še opomenjeni obljube pri kerstnim kamnu storjene. Ob desetih je bil poduk za žene in vdove, popoldne razlaganje žalostniga dela kronice in propoved od peterih delov potrebnih k zakramentu sv. pokore, po dokončanim govoru so se zbrale žene pred imenovano podobo ter so v prohodu (procesii) šle v cerkev in kronico molile. Bilo jih je okoli petnajst sto. Po dokončanim nagovoru in opravljeni zahvali se je to ljudstvo odpravilo iz cerkve, in možje so nastopili, kterih podučevanje je sledilo, potem so k spovedi šli. Popoldne je bilo razlaganje častitljiviga dela kronice in krepka propoved od sodbe. V četrtek ob sedmih je bila propoved od povernitve v greh, za tem obhajilo mož okoli 7. do 800; ob desetih nauk za mladenčce. Popoldne propoved od nečistosti. V petek ob sedmih govor od sovraštva, obhajanje mladenčev, potem nauk za deklinae. V večer propoved od narsvetejsiga Zakramenta. Duhovni so se vsi zbrali pred altarjem v korskih srajcah (roketih), sveto Rešnje Telo se je izpostavilo, ter s tancico zagernilo, in pridigar je začel govoriti od te nar imenitniši skrivnosti z veliko gorečnostjo, proti koncu je padel govornik pred že odkritim sv. Resnjim Telesam na kolena in prosil odpušenja, rekoč: „Parce nobis Domine, odpusti nam, o Gospod!“ in te besede je duhovstvo pred altarjem klečeče ponavljalo; ljudstvo pa se je topilo v solzah in žalosti zavoljo storjenih grehov in razžaljenja božjiga. — V saboto propoved od sedem besed Kristusovih na križu; ob desetih od usmiljenja Božjiga. Ta govor nam je seobno v serce segel za tega voljo, ko je govornik napravil pogovor med ojestro pravičnostjo in med Božjim usmiljenjem. V večer govor od Matere Božje ki je ob enim varhinja Slivniške duhovnije ali fare. — V nedeljo pridiga od nebes, ob sedmih za tim med mašo obhajanje deklin njih čez 2000 na številu. Ob desetih propoved od molitve in njene velike moči, potem velika maša. Popoldne ob štirih blagoslovljenje misionarskiga križa postavljeniga zunaj cerkve, ter njegovo česenje s pesmijo od eniga zmed naših naj zverstniših jezikoslovcev.

Po tem je g. R. stopil na prižnico pod milim nebam in začel govoriti k neštevilni množici od križa ko drevesa zmage, in rekel je med drugim: Kristjan, veseli se, grehi tvoji so pokopani pod stebnam razpetja in ne bodo več odkopani, tudi na sodni dan ne!“ Te besede so globoko segle v serca poslušavcov. V pondeljik ob osmih peta maša z blagoslovam, sklepna propoved, molitev za odpustike, zatim „Tebe, Boga, hvalimo,“ na zadnje so g. župnik se zahvalili g. misionarjem za njih trud v imenu vsiga svojiga ljudstva in vzeli slovo od njih. To je na kratko načert bivših duhovnih vaj v Slivnici. — Poslednjič še opomnim, de je ta trud bil neizmerniga uspeha: ljudstvo je odložilo težko breme grehov, se izvilo iz verig satanovih in stopilo zopet v tesno zvezo s svojim Odrašenikom. Lahko zdaj s čisto in mirno vestjo hvali usmiljeniga Boga, ker je po svoji veliki milosti izbrisal njegove hudobije. ... c.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knoblerja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

On sam se podá pred težnike, in ko so uni per ladii ladijo vzdignili, sim jest s staničine strehe na ladii z belim platnam dajal znamenje, de naj bi vsi skupej ob enim nategnili. Kociančić gre srednje verste vladat, — Knavz sam korenjaško vleče. — Ali vse je zastoj; — se vzdiga, vleče in vpije v e napak in naskrižem, kakor popred — ladija je zram na mestu. Kadar takó pride, je človeku težko per sercu, de je med divjaki, kjer krič množice glas poediniga prevpije, kjer posamezni svoje ceslesne moči le po svoji slepi termi obrača, ne po po dobrim preudarku, de bi se varno občni namen dosegel. Vender pa sim tukej imel perložnost se prepričati, de je tudi med divjaki velik razloče. Ko sim namreč nekako pred dvema letama v plivih skorej brezvodnih vodočih med gostimi otokih Bahar-el-Abiad-a *) v Heljab- in Čir- zamorski okrajni, in višji gori v Nilovih slapih med 5. in 4. širjavno stopnjo v deželi Bari-skih zamorcov mogel domačine v pomoč vzeti, je bil per njih vse lepši red, kakor per teh. Se vé, de se mora pomisliti, de ti poslednji, neskušeni zamorci, ki z velikimi ladijami niso še nikoli nič imeli opraviti, nico nobenih lastnih svojoglavnih term imeli, in so radi delali, kakor jim je bilo ukazano; pošelalci pa bahajo, de so se svoje reči od mladih nog učili, de to uméjo bolje od vsaciga drugiga ter jim ni treba se od koga učiti. Precej dolgo so se ljudje že pehali, kar prideta dva možaka, in se védeta, kakor de bi mi imela kej prav posebniga povedati. Svetovala sta mi pa, ladijo nazaj vleči in vožnjo po drugi strugi poskusiti, ki je unkraj daljnih nosisipov na zahodnim bregu in ima veliko močnejši potočje. Nisim jih hotel poslušati, in poslednjič je bilo tudi Hagi-kaptanu nepotrebigniga in nadležniga lagoza že odveč. Nepotrebne pričujoče čez kamenje zapodi, pokliče k sebi kar jih je bilo za delo, jim njih nepridno vganjanje očita in jim ojestro zapové na povelja paziti in jih zredama spolnovati, če ne, ne bo kar nobedin dobil plačila. Poslednje tehtne

*) Per Hartumu se dve veliki reki, zahodnja Bahar-el-Abiad (bela reka) in izhodnja Bahar-el Azrek (višnjeva reka) v eno velikansko reko, Nil, stekate

uradnikove besede so posebno vpanljivo donéle v Berberinskih ušasih. Vsak jih je sam per sebi ponavljal, se jih per delu spomniti, de bi ne zašel v poprejšno zmoto. Vsak smukne urno zopet na svoje mesto, in začno z močjo in edinostjo se uperati. Černi štampiharji s herbtam in pleči v vodi ladijo dvigajo, bredniki planejo v dno struge, valé kamne spod ladije in na strani spet pod-njo, težniki na dano znamuje vsi nategnejo, ladija je omajana in se dolgo stopnjo naprej počene, pa spet drugo: tako gre stopnja za stopnjo naprej skoz odperti jéz zdaj na plečih v vodi stoječih, zdaj po vervi težnikov naprej — tako dolgo, de prova (prednji délladije) do srede doseže globoko vodo. Tezavno delo je le še nekoliko minut terpelo; brez postanka smo ložej in ložej dalje šli, de smo poslednjič premagali vse natoke in južno izustje stisnine med vriskanjem množice srečno dosegli. — Hotli so, de naj bi za ta dan bilo dosti in de naj se ladija o bregu perveže. Jest pa, ker je bilo sabotovečer, sim hotel drugi dan počivati, in, ko je bilo še le po štireh popoldne in solnce še precej visoko, se pred večeram do šotora priti, kteriga so bili naši peš pred nami odrinivši tovarši postavili. Razpušena množica se je hitro med skalovje razkropila, in le malo možakov je ladijo čez nek stranski curk vleklo, dokler nismo peršli blizo gornjih izustij zahodnji natokov, v kterih voda v buččim šumenju čez granitne jezove buta, in de široke reke. —

(Dalje sledi.)

Oskrunnik in posvečevavec dné Gospodoviga.

Posebna reč je, de Bog po tem svoj blagoslov ali zegen daje, kakor kdo njegov dan posvečuje, in velikrat per vsim svojim natezanju in trudu človek ostane revež, ker se ne da pregovoriti, de bi njegov dan posvečeval. — Bog je Mozesu rekel: „Govori z Izraelovimi otroci in reci jim: posvečujte mojo saboto, naj vam sveta bo. Kdor jo oskrune, bo s smertjo udarjen. Kdor tisi dan dela, naj se iz ljudstva iztrebi!“ V novi zavezi Bog tega ne dela, de bi oskrunnik praznika vselej s smertjo strahovan bil, kakor v stari zavezi, vender za to greh nič manjši ni, in pa toliko hujsi za človeka, ako ga butara pregrehe unkraj groba se le doteče. Večkrat pa tudi se zdaj taciga naglo zadene šiba pravice Božje, kakor v naslednji žalostni dogodbi vidimo.

Neki mlinar v šent-Janski fari na Vendejskim v Francoski deželi je, od lakomnosti poseden vsako nedeljo skorej celi dan delal. Velikrat so tudi med Božjo službo kolesa tekle. Ob nekim visokim prazniku enkrat je bil, namesto v cerkvi, še opoldan per delu. Dolgo je njegova žena nanj čakala, — še le proti večeru gre gledat: — našla ga je mertviga po zemlji verženiga, in ena stran je bila vsa od mlinskiga kolesa razterta. To je bilo plačilo za njegovo nepokorsino. Ko so ljudje dopoldne v cerkev šli, se je pred njimi skrival, ker je vedil, de pregrešno dela. Čakal je več ur na veter, imel je namreč mlin na vetru. Na enkrat veter zabučil in kolo oberne en samkrat, kteriga lopate mlinarja ubijejo, dvajset stopinj deleč veržejo, in potlej veter jenja. Nad tem očitnim strahovanjem Božjim zavoljo oskrunjeniga dné Gospodoviga je vse deleč okrog stermelo, ker so spoznali, de tukaj se je zmasovala Božja roka. Tako se mu godi, kdor cerkve ne spostuje in praznika ne posvečuje. —

Drug zgled bo pokazal, kako pa Bog takimu per vsih njegovih delih na roke gre, kteri mu z lepim življenjem služi, Božjo hišo spostuje in dan Gospodov posvečuje. Pred 200 leti je na Parskim živel priprost mož od svojiga čevljarskiga rokodelstva. Njegovo djanje in nehanje je bilo vsim Božjim in cerkvenim zapovedim permerno. Njegova nar večji prijateljica je bila cerkev. Vsak dan zjutraj ob petih je šel v cerkev k sv. maši in je od Boga žegna prosil za se, za svoje rokodelstvo in družino. Po tem je šel k delu in je delal Bogu na čast, ne ravno za kake imenitne gospode, ampak le samo za priproste kmetiške ljudi. Ob nedeljah in praznikih je vselej prejel svete zakramente in je bil prvi v cerkvi, poslednji iz cerkve. Ravno tako je bil vselej pri popoldanski Božji službi in je še več družih molitev opravil. Druge ure nedelje in praznika je svete bukve bral. Nikoli ni imel nobeniga pomagavca in vender je bila njegova štacuna vedno z izdelano robo napolnjena za prodajo. Urno mu je šlo delo od rok, ker delavnike je posebno dobro obračal, in viditi je bilo kakor de bi mu bili res angeli pomagali, tako mu je šlo vse po sreči. Ta pošteni mož je bil od Boga tako oblagodarjen, de je zmiram lahko preživel sebe in svoje in je po smerti še 200 zapustil svoji farni cerkvi. Bratovšina ali sveta družba, v ktero je bil zapisan, je dobila 50 gold. in tudi na uboznico (spital) in še druge cerkve ni bil pozabil. Zraven vsiga tega je pa tudi njegova vdova bila bogato preskerbljena. Tako se je spolnilo in se spolnuje, kar je sam Bog obljubil, rekoč: „Postavi svoj zaklad v zapovedi naj Viksiga, to ti bo več pomaglo, kakor zlató.“ (Prid. 29.) „Ako me bote z voljo poslušali, bote dobrote zemlje vživali.“ (Iz. 1.) Silo veliko ima tudi v sebi, kakor je Bog Mozesu obetal, ker je djal: „Ako bote v mojih zapovedih hodili in moje postave ohranili in jih spolnovali, bom vam dal dež ob svojim času, in zemlja bo rodila svoj sad, drevesa se bodo polnile s sadjem, mlatev nažetiga bo dosegla tergatev, in tergatev bo presegla setev, jedli bote svoj kruh do sitiga, in brez strahu bote v svoji deželi prebivali.“ — „Vživali bote naj starši pridelk in staro bote preč metali, ko bo perslo novo.“ (toko obilna bo namreč rodovitnost). Tako je Bog rekel Izraelcam, in kar je rekel njim, je tudi nam rečeno, ker Bog je zdaj ravno tisti, zapovedi ravno tiste.

Ogled po Slovenskim.

Iz Goriškiga, v dan sv. Lorenca. — „Boj se Gospoda iz cele duše, in njegoviga mašnika v časti imej.“ Sir. 7. 31.

O kako lepo za réš bi bilo na svetu, kako mirno in veselo bi ljudje med seboj živeli, pač raj zgubljeni bi se iz noviga zasadil v sredi revne solzne doline, ako bi se ljudje v resnici Gospoda iz cele duše bali, in njegoviga mašnika v časti imeli, kakor je dolžnost in se spodobi dobrim duhovnim otrokam! Veliko hudiga bi se odvernilo, in kar bi dobrotljivi Oče po skrivnih sklepih svoje nezapopadljive previdnosti nam postal, bi veselo sprejeli, in z mirno vestjo djali: „S to šibo je dobri Oče nas udaril, ker nas preserčno ljubi.“ Kir pa skorej sploh strahu Gospodoviga ni, in tudi pokorsine do njegoviga duhovnika ne, smo permorani, kadar se nam kaj hudiga perpeti, ako ravno nam sveti namen božjih naredb ni vselej znan, sklep storiti, rekoč: Le to je

kazen božja zavoljo greha!“ To nam tudi nasledna pergodba kaže:

V nekem kraju K— na Goriškem imajo ljudje zraven družih ne hvale vrednih navad tudi le to: de duhovnu derzno zapovedujejo, kakšno ime de naj se per sv. kerstu keršencu da. Babica je perva, katera v svoji babji veljavnosti zapove: „J— bo“. So pak navadne imena: Nutl, Tonca, Drejca, Pepe, Mariana, Tina, Nuta, in družih malo, ali pa nič. Tako se zgodi, de v kaki družini so po trije Nutelni ali Nute. Vsak lahko sprevidi, kolike homatije iz tega izvirajo.

Pretečeno leto ravno neke dni pred sv. Jakopam pernesejo fantička kerstiti; ali komej se duhoven k svetimu delu perpravi, že babica zazijá: „Nutl (Janez) bo“. — Duhoven vidi neprimernost taciga počenjanja in brez druge besedice perčne sveto opravilo: „Jakop! kaj želiš od cerkve božje?“ Bil je tedaj Jakop in ne Nutl. Drugi dan spet družiga pernesejo, in je bil spet Jakop. Zdaj pa so bili kej v strahu, de kar jih bo še, bodo vsi Jakopi. Hitro še tisti dan se grozi nek mož, kterinu so imeli skorej sina kerstiti, razsaja in se togoti in žuga po ulicah in posebno v pivnici, kjer je bil od vinske moči nadušen: „Naj čaka — bomo vidili, kdo kaj ukaže, ali jest, ali on? — Ako ga bo hotel Jakopa kerstiti, iz rok mu ga vzamem in iz cerkve poneseva, raj ga hočem juda ko Jakopa!“ Takšno je bilo njegovo govorjenje in pa ob sveti nedelji; in nič boljši ni bilo njegove žene, ktera je v ti reči po opičje moža posnemala: „Nočemo Jakopa, raj naj bo jud!“ — Ali poglejte! komej preteče teden in bila je spet nedelja, in stariši dobijo dete, — tode mervo in silno pokažene podobe. — Babica pride žalostno pergodbo duhovnu pravit, in prosi, naj bi dovolili umerlimu otroku zvoniti. Duhovnik prašajo, kako in kaj, če je bil otrok saj v sili še živ keršen. Na vse to ona odgovori, de ne. Tedaj nimamo komu zvoniti, pravijo duhoven, ker človek brez sv. kersta ni ud svete cerkve, brez zvonjenja naj bo pokopan v kraj za takšne nesrečne odločeni. — Oče, od žalosti presunjen, in osramoten zavoljo poprejšniga gerdiga obnašanja, vzame svojiga merlica, in ga na tihim in skrivaj k pogrebu sam nese. — Sosedje, vse le to viditi, stermijo in v svetim strahu pravijo: „Bog ga je strahoval; raj je hotel juda kot Jakopa, zdaj res juda ima!“ — In kdo bi res te žalostne pergodbe v kazen pregrešnim staršem ne perštéval? saj z Bogam ni norčevati, z njegovim mašnikom tudi ne, ker je namestnik Božji. — Boj se tedaj Gospoda iz cele duše in v časti imej njegoviga mašnika! Z Bogam. M.K.

Iz Ljubljane. V knezo-škofovsko Ljubljansko semeniše je priložilo 30 novincev; sprejetih je 19.

— Prihodnji ponedeljek, to je, 23. t. m. se začno tukaj v Alojzjevišu duhovske sv. vaje. Duhovni vodnik O. Dominik Sartori je proti koncu uniga mesca to bogoljubno opravilo vodil v Budejovicah, kterih so se vdeležili nj. milost visokočastitljivi škof g. Jirsik, vsi korarji in 140 družih duhovnov; — v začetku tega mesca pa v Pragi, kjer jih je bilo 96 zbranih. Pričeli in sklenili so jih njih prevzvišenost g. kardinal in vikši škof, ki so se jih z družimi vred vdeležili — „Če je komu dano, grozo in strah v zjasnovanju večnih resnic v človeško serce vliiti in ga z ognjem in navdiham za Boga in čednost napolniti, ima to lastnost v resnici častitljivi karmelitarški prednik v Gradcu O. Dominik Sartori“, pravi Solnograški list.

— G. Kori Melcer, pisar v c. k. Ljubljanski bukvarnici, je zvoljen po naučnim ministerstvu v profesorja na Ljubljanskim gimnazij.

Razgled po keršanskim svetu.

Kina. Zgoda kristjanov je še zmiraj žalostna. Ravno je francoski misjonar, mašnik Vachal iz Tuleske škofije na meji Tong-Kinga zavoljo keršanske vere do smerti martran bil.

Francosko. Perpravlja se deržavna določba, po kteri se „keršanski šolski bratje“ po celim Francoskim „za deržavo koristni“ spoznajo in se poterdijo njih pravila.

* Neki Francoski župan (mér) je vikši gosposki naslednjo postavo zročil v poterdilo: 1. „Vpijaniti se je prepovedano. Kdor bo kje pijan najden, bo po postavi kaznovan. — 2. Gostnike (birte) in druge prodajavce pijač, zadenejo ravno te kazni, in ako bo treba, se jim bo točenje ustavilo.“ — Morebiti bi to res pomagalo.

Laško. Škofje Turinske in Šamberijske okrajne so svoje nasprotje zoper posvetni zakon (po kterim bi posvetni poročevali) razglasili, in vsak, kteri bi se prederznil drugači kakor po cerkveni postavi v zakon stopiti, zapade 1) težkimu preklicanju ali izobčenju; 2) mu ne smejo ne v življenju ne v smerti sveti zakramenti podeljeni biti, ako ni dal zakona po cerkveni šegi posvetiti, ali pa žene od sebe odpravil, ki ni prava žena; 3) ne sme cerkveno pokopan biti, ako se ni s Cerkevjo spravil; 4) otroci taciga zakona so nezakonski. — 19. u. m. Tudi na lovskimu gradu v Stupinidži stanovavšimu kralju je bila po škofijskim poslanstvu prošnja zoper posvetni zakon zročena, in po celi deželi se zbirajo podpisi zoper to nesrečno nakazin. Cerkveni listi se odjémajo; posvetni nesramno čez duhovstvo vpijejo.

Na Poljskim kolera hudó ljudi mori. V mestu Kalisju ki šteje 16.000 prebivavcov, jih je desetih del umerlo. V Marienburgu, (na Pruskim) z 6000 prebivavci jih je v dveh dneh umerlo 50. V Varšavi, kjer 165.000 ljudi prebiva, jih je 5. t. m. zbolelo 255 in 88 umerlo; 6. t. m. jih je zbolelo 277 in 103 so umerli. Šole so zaperte, po vsih cerkvah so prošnje za odvrnenje šibe, velike procesije hodijo na slavno božjo pot v Czenstohav. Ako ravno vlada (rusovska) iše bolezen ustaviti, se vonder le razširja. Na Poznanskim (Pruskim Poljskim) kolera dozdej ni huda, zunaj mest Ostrovo, Krotošin in Plešen.

Dunaj. V „Volkshalle“ se piše vse upanje, de se bo v kratkim puntarski Pillersdorfov ukaz od 8. vel. travna 1848, kteri je jezuite iz Avstrianskiga pregnal, overgel. — Protestanska vikši uradnija v Prusii je v jezuitih in redemtoristih nar boljši moči katoliške cerkve spoznala. V pregnanji teh redov je tačasna avstrianska vlada s frankobrodskim zborom vred delala; frankobrodski zbor je bil kmalo potlej svoj sklep preklical.

* V „Salzb. Kirchenbl.“ se piše: Novejši čase je sosebno veliko spreobračanj judov h katoliški Cerkvi. Šotiški duhoven g. Stern je od 2 lét sem nad 30 izraelcov k sv. kerstu perpraviljal.

* Keršanski bukvtotiskar. Jacques Cecoffre (zr. Žak Sekofer) je natiskal neko delo malopridniga Giobertiga; ko je pa zvedil, de je delo v Rimu preklicano, je na enkrat vse iztisec, ki jih je v svoji zalogi imel, pokončal, prodajanje njegovih poprejšnih dveh spisov pa ustavil. Sv. Oče, to zvediti, so mu zlato svetinjo poslali. — Ravno to je storil drugi pariški bukvtoteržec Guyota. — Gorje tistim, ki bukke beró, ki so preklicane od sv. rimskiga sedeža! gorje sedemkrat njih natiskavcam in prodajavcam!! Mladost z nobeno rečjo tako hitro vere ne zgubi, kakor z zapeljivimi bukvami in noben človek se težej ne spreoberne, kakor s tako gnušobo spačeni.